

Svētais templis — bāka pasaulei

Prezidents Tomass S. Monsons

Mani mīļotie brāļi un māsas, es paužu savu mīlestību un sveicienus katram no jums un lūdzu, lai mūsu Debesu Tēvs vadītu manas domas un iedvesmotu manus vārdus, jūs šodien uzrunājot.

Ļaujiet man sākt ar dažiem komentāriem par jaukajiem vēstījumiem, kurus mēs šajā rītā dzirdējam no māsas Olredas, bīskapa Bērtona un citiem par Baznīcas labklājības programmu. Kā tika minēts, šajā gadā tiek atzīmēta šīs iedvesmotās programmas, kas ir svētījusi tik daudz cilvēku dzīvi, 75. gadadiena. Man bija privilēģija personīgi pazīt dažus no tiem, kuri aizsāka šo lielo darbu, — tie bija ļoti līdzjūtīgi un apdomīgi cilvēki.

Kā pieminēja gan bīskaps Bērtons, gan māsa Olreda, bīskapijas bīskapam ir dots pienākums rūpēties par tiem viņa bīskapijas robežās dzīvojošajiem, kam nepieciešama palīdzība. Man bija tāda privilēģija, kad es kā jauns bīskaps prezidēju Soltleiksītijā pār bīskapiju, kas sastāvēja no 1080 locekļiem, tajā skaitā, 84 atraitnēm. Daudziem bija nepieciešama palīdzība. Cik pateicīgs es biju par Baznīcas labklājības programmu un par Palīdzības biedrības un priesterības kvoruma palīdzību!

Es paziņoju, ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas labklājības programma ir Visuvarenā Dieva iedvesmota.

Mani brāļi un māsas, šī konference iezīmē trīs gadus, kopš es tiku atbalstīts par Baznīcas prezidentu. Protams, šie ir bijuši aizņemti gadi, pilni ar daudziem izaicinājumiem, bet arī ar neskaitāmām svētībām. Vieni no priecīgākajiem un svētākajiem notikumiem bija tie, kad man bija iespēja iesvētīt un atkārtoti iesvētīt tempļus, un šodien es jūs vēlos uzrunāt saistībā ar templi.

1902. gada oktobra Vispārējās konferences laikā Baznīcas prezidents Džozefs F. Smits savā ievadrunā puda cerību, ka kādu dienu mums būs „templi, kas uzcelti dažādās [pasaules] vietās, kur tie ir nepieciešami, lai cilvēki varētu tos vieglāk sasniegt”.¹

Pirmo simtu piecdesmit gadu laikā pēc Baznīcas nodibināšanas, no 1830. līdz 1980. gadam, tika uzcelts 21 templis, tajā skaitā Kērtlandē, Ohaio štatā, un Navū, Ilinoisas štatā. Salīdziniet to ar 30 gadiem kopš 1980. gada, kuru laikā tika uzcelti un iesvētīti 115 tempļi. Kopā ar vakar paziņotajiem 3 jaunajiem tempļiem, papildu 26 tempļi ir būvniecības vai pirms-būvniecības stadijā. Tempļu skaits turpinās augt.

Prezidenta Džozefa F. Smita mērķis, uz kuru viņš cerēja 1902. gadā, kļūst par realitāti. Mūsu vēlme ir padarīt templi, cik vien iespējams, pieejamu mūsu Baznīcas locekļiem.

Viens no tempļiem, kas pašlaik tiek būvēts, ir Manausā, Brazīlijā. Pirms daudziem gadiem es lasīju par vairāk kā simts Baznīcas locekļu lielu grupu, kas atstāja Manausu, kas atrodas Amazones tropu mežu vidū, lai ceļotu uz tolaik tuvāko templi, kas atradās Sanpaulu, Brazīlijā — gandrīz 2500 jūdžu (4000 km) attālumā no Manausas. Šie ticīgie svētie ceļoja ar laivu pa Amazones upi un tās pietiekām četras dienas. Pēc tam, kad bija pabeigts ceļojums pa ūdeni, viņi iekāpa autobusos, lai vēl trīs dienas

ceļotu pa bedrainiem ceļiem, ar ļoti maziem pārtikas krājumiem un bez iespējas ērti izgulēties. Pēc septiņām dienām un naktīm viņi ieradās Sanpaulu Templī, kur tika veikti priekšraksti ar mūžīgu nozīmi. Protams, mājupceļš bija tikpat sarežģīts. Tomēr viņi bija saņēmuši tempļa priekšrakstus un svētības, un, lai gan viņu maki bija tukši, viņi paši bija piepildīti ar tempļa garu un ar pateicību par saņemtajām svētībām.² Šodien, daudzus gadus vēlāk, mūsu Baznīcas locekļi Manusā priecājas, redzot, kā viņu pašu templis iegūst apveidu Rionegro upes krastos. Templi sniedz prieku mūsu ticīgajiem Baznīcas locekļiem, lai kur arī tie tiek celti.

Pieraksti par upuriem, kas nesti, lai saņemtu svētības, kas atrodamas tikai Dieva tempļos, nekad nepārstāj aizkustināt manu sirdi un sniedz man atjaunotu pateicības sajūtu par tempļiem.

Es vēlos dalīties ar pierakstu par Tihī un Tarareinu Mou Tamus un viņu desmit bērniem. Visa ģimene pievienojās Baznīcai 1960-to gadu sākumā, kad misionāri ieradās viņu salā, kas atrodas aptuveni 100 jūdzes (160 km) uz dienvidiem no Taiti. Drīz vien viņi sāka vēlēties mūžīgas ģimenes saistīšanas svētības templī.

Tajā laikā tuvākais templis Mou Tamu ģimenei bija Hamiltonas Jaunzēlandes Templis, vairāk nekā 2500 jūdzes (4000 km) uz dienvidrietumiem, kas bija pieejams tikai izmantojot dārgu lidmašīnas ceļojumu. Lielajai Mou Tamu ģimenei, kas tikko spēja iztikt ar saviem līdzekļiem, trūcīgi dzīvojot kādā mazā plantācijā, nebija naudas lidmašīnas biļetei, nedz arī bija kādas nodarbinātības iespējas viņu Klusā okeāna salā. Tā nu brālis Mou Tams un viņa dēls Džerards pieņēma sarežģītu lēmumu pievienoties vēl vienam dēlam, kurš strādāja Jaunkaledonijas niķeļa raktuvēs 3000 jūdzes (4800 km) uz rietumiem. Darba devējs saviem darbiniekiem apmaksāja braucienu uz raktuvēm, taču nenodrošināja transportu atpakaļ uz mājām.

Trīs Mou Tamu vīrieši četrus gadus strādāja tropiskajās niķeļa raktuvēs, rokot un kraujot smago metālu. Reizi gadā brālis Mou Tams viens pats atgriezās mājās uz īsu laiku, atstājot savus dēlus Jaunkaledonijā.

Pēc četriem mokoša darba gadiem brālis Mou Tams un viņu dēli bija sakrājuši pietiekami daudz naudas, lai aizvestu ģimeni uz Jaunzēlandes Templi. Viņi visi turp devās, izņemot vienu meitu. Viņi tika saistīti uz laiku un uz mūžību, tā bija neapraķstāma un priekpilna pieredze.

Brālis Mou Tams no tempļa devās tieši uz Jaunkaledoniju, kur viņš strādāja vēl divus gadus, lai samaksātu par braucienu vienai no meitām, kura vēl nebija bijusi templī kopā ar viņiem, — laulājusies meita, viņas bērns un vīrs.

Dzīves pēdējos gados brālis un māsa Mou Tami vēlējās kalpot templī. Tajā laikā tika uzcelts un iesvētīts Papeete Taiti templis, kurā viņi nokalpoja divas misijas.³

Mani brāļi un māsas, tempļi ir kas vairāk kā akmens un java. Tie ir piepildīti ar ticību un gavēšanu. Tie tiek celti no pārbaudījumiem un liecībām. Tie tiek iesvētīti caur upurēšanu un kalpošanu.

Pirmais templis, kam bija jātiec uzceltam šajā atklāšanā, bija Kērtlandes Templis, Ohaio. Svētie tajā laikā bija ļoti nabadzīgi, un tomēr Tas Kungs bija pavēlējis, ka templim ir jātiec uzceltam, un viņi to izdarīja. Elders Hiberns Č. Kimbals par to rakstīja: „Tikai Tas Kungs zina to nabadzību, grūtības un ciešanas, ko mēs izturējam, lai to pabeigtu.”⁴ Un tad, kad tas viss bija rūpīgi paveikts, svētie bija spiesti pamest Ohaio štatu un viņu mīļoto templi. Beidzot viņi atrada patvērumu — lai gan tas bija īslaicīgs — Misisipi upes krastos Ilinoisas štatā. Viņi nosauca savu apmetni par Navū un, būdami

gatavi atkal pilnībā ziedot sevi un saglabājuši savu ticību, viņi uzcēla jaunu templi savam Dievam. Tomēr pret viņiem pieauga vajāšanas un, lai gan Navū Tempļis bija tikko pabeigts, viņi atkal tika izdzīti no savām mājām, meklējot patvērumu tuksnesī.

Atkal sākās pūlēšanās un upurēšana, kad viņi strādāja 40 gadus, lai uzceltu Soltleika Templi, kas majestātiski stāv kvartāla attālumā tieši uz dienvidiem no mums, kas šodien esam šeit, Konferenču centrā.

Ar tempļa celšanu un apmeklēšanu vienmēr ir saistīts kāda veida upuris. Neskaitāmi cilvēki ir strādājuši un cīnījušies, lai sev un savām ģimenēm iegūtu svētības, kas ir atrodamas Dieva templī.

Kāpēc tik daudzi cilvēki ir gatavi atdot tik daudz, lai saņemtu tempļa svētības? Tie, kuri saprot mūžīgās svētības, kas nāk no tempļa, zina, ka neviens upuris nav pārāk liels, neviena cena nav pārāk augsta, neviena cīņa nav pārāk sarežģīta, lai saņemtu šīs svētības. Nekad nav pārāk daudz jūdžu, kas jāveic, pārāk daudz šķēršļu, kas jāpārvar, vai arī pārāk lielas neērtības, kas jāpiecieš. Viņi saprot, ka glābšanas priekšraksti, kas tiek saņemti templī un kas kādu dienu ļaus mums atgriezties pie mūsu Debesu Tēva mūžīgās ģimenes attiecībās, un ļaus mums tikt apdāvinātiem ar svētībām un spēku no augšienes, ir katra upura un pūļu vērti.

Šodien lielākajai daļai no mums nav jācieš lielas grūtības, lai apmeklētu templi. Astoņdesmit pieci procenti no Baznīcas locekļiem tagad dzīvo 200 jūdžu (320 km) attālumā no tempļa, un lielākajai daļai no mums šis attālums ir daudz mazāks.

Ja jūs esat bijuši templī savā labā un ja jūs dzīvojat samērā tuvu templim, jūsu upuris varētu būt atlicināt savas aizņemtās dzīves laiku, lai regulāri apmeklētu templi. Ir daudz darba, kas jāpaveic mūsu tempļos to labā, kas gaida aiz priekškara. Darot darbu viņu labā, mēs zināsim, ka esam paveikuši to, ko viņi nevar izdarīt paši. Prezidents Džozefs F. Smits varenā paziņojumā teica: „Pateicoties mūsu pūlēm viņu labā, viņus sasaistošās važas kritīs un viņus ieskaujošā tumsa izklidīs, un gaisma varēs viņus apspīdēt, un viņi dzirdēs Garu pasaulē par to darbu, ko viņu bērni ir paveikuši šeit, un līksmos kopā ar jums, kad jūs izpildīsiet šos pienākumus.”⁵ Mani brāļi un māsas, šis darbs ir jādara mums.

Manā ģimenē starp vissvētākajām un visaugstāk vērtētajām pieredzēm ir tās reizes, kad mēs kopā esam pulcējušies templī, lai veiktu saistīšanas priekšrakstus mūsu mirušo priekšteču labā.

Ja jūs vēl neesat bijuši templī vai ja jūs *esat* bijuši, bet pašlaik neatbilstat rekomendācijas prasībām, nav svarīgāka mērķa, kā strādāt, lai jūs būtu cienīgi apmeklēt templi. Jūsu upuris varētu būt savas dzīves sakārtošana saskaņā ar to, kas ir nepieciešams, lai saņemtu rekomendāciju, iespējams, atsakoties no kaitīgiem ieradumiem, kas jau ilgu laiku neļauj jums saņemt rekomendāciju. Tas varētu būt — iegūt ticību un disciplīnu, lai maksātu desmito tiesu. Lai kas tas būtu, sagatavojieties, lai ieietu Dieva templī. Sargājiet tempļa rekomendāciju un izturieties pret to kā pret vērtīgu īpašumu, jo tāda tā ir.

Līdz brīdim, kamēr jūs neesat iegājuši Tā Kunga namā un neesat saņēmuši visas svētības, kas jūs tur gaida, jūs neesat ieguvuši visu, ko Baznīca piedāvā. Vissvarīgākās un augstākās svētības no piederības Baznīcai ir tās, kuras mēs saņemam Dieva tempļos.

Mani jaunie draugi, kuri esat pusaudzū gadus, vienmēr paturiet templi savā redzeslokā. Nedariet neko tādu, kas jūs atturēs no ieiešanas pa tā durvīm un no svēto un mūžīgo svētību baudīšanas. Tiem,

kas jau regulāri apmeklē templi, lai veiktu kristīšanos par mirušajiem, es iesaku celties agrās rīta stundās, lai jūs varētu piedalīties šādās kristībās pirms skolas sākuma. Es nevaru iedomāties labāku veidu, kā sākt dienu.

Jūs, mazu bērnu vecāki, ļaujiet man dalīties ar jums kādā gudrā prezidenta Spensera V. Kimbala padomā. Viņš sacīja: „Būtu jauki, ja ... vecāki katrā savas mājas istabā novietotu tempļa attēlu, lai [viņu bērni] kopš zīdaiņa vecuma varētu katru dienu skatīties uz šo attēlu, [līdz] tā kļūs par daļu no [viņu] dzīves. Kad [viņi] sasniegs vecumu, kad [viņiem] būs jāpieņem ļoti svarīgais lēmums [par došanos uz templi], šis lēmums jau būs pieņemts.”⁶

Mūsu bērni Sākumskolā dzied:

Es mīlu skatīt templi,
Tur došos kādu dien’.
Es derību ar Tēvu slēgšu
Un klausīt soliņu.⁷

Es jūs lūdzu mācīt saviem bērniem par tempļu nozīmīgumu.

Pasaule var būt izaicinoša un sarežģīta vieta, kurā dzīvot. Mūs bieži ieskauj tas, kas var mūs nomākt. Ja mēs dodamies uz Dieva svētajiem namiem un atceramies tur noslēgtās derības, mēs spēsim labāk izturēt ikvienu pārbaudījumu un pārvarēt jebkuru kārdinājumu. Šajā īpašajā svētnīcā mēs atradīsim mieru; mēs tiksīm atjaunoti un spēcīnāti.

Mani brāļi un māšas, ļaujiet man pieminēt vēl vienu templi savas runas nobeigumā. Ne pārāk tālā nākotnē, jauniem tempļiem iegūstot apveidus visā pasaulē, viens pacelsies pilsētā, kura radās vairāk nekā pirms 2500 gadiem. Es runāju par templi, kas tagad tiek celts Romā, Itālijā.

Katrs templis ir Dieva nams un pilda tās pašas funkcijas ar identiskām svētībām un priekšrakstiem. Romas Tempelis unikālā veidā tiek celts vienā no visvēsturiskākajām pasaules vietām, pilsētā, kur senie apustuļi Pēteris un Pāvils sludināja Kristus evaņģēliju un kur viņi mira mocekļu nāvē.

Pagājušā gada oktobrī, kad mēs pulcējāmies jaukā lauku apvidū Romas ziemeļaustrumos, man bija iespēja noskaidrot iesvētīšanas lūgšanu, kad mēs gatavojāmies rakt zemi. Es sajutu iedvesmu aicināt Itālijas senatoru Lučio Malanu un Romas vicemēru Džuzepi Ciardi būt starp pirmajiem, kas apveļ zemes kārtu. Viņi abi piedalījās lēmuma pieņemšanā atļaut celt templi savā pilsētā.

Diena bija apmākusies, bet silta, un, lai gan draudēja sākt līt lietus, nolija ne vairāk kā viena vai divas lāses. Kad lieliskais koris itāļu valodā dziedāja skaistos vārdus no „Šis Dievišķais Gars”, varēja justies tā, it kā debesis un zeme tiku savienota brīnišķīgā slavas un pateicības dziesmā Visuvarenajam Dievam. Nebija iespējams aizmirst asaras.

Priekšdienās ticīgie šajā „Mūžīgajā pilsētā” saņems mūžīgus priekšrakstus Dieva svētajā namā.

Es paužu savu mūžīgo pateicību savam Debesu Tēvam par templi, kas tagad tiek celts Romā, un par visiem mūsu tempļiem, lai kur arī tie atrastos. Katrs no tiem stāv kā bāka pasaulei, kā mūsu liecības izpaušme par to, ka Dievs, mūsu Mūžīgais Tēvs, dzīvo, ka Viņš vēlas mūs svētīt, patiesi, svētīt Viņa dēlus un meitas visās paaudzēs. Katrs no mūsu tempļiem ir mūsu liecības izpaušme, ka dzīve aiz kapa ir patiesa un tikpat nešaubīga kā mūsu dzīve uz Zemes. Par to es liecinu.

Mani dārgie brāļi un māsas, kaut mēs nestu visus nepieciešamos upurus, lai apmeklētu templi un lai mūsu sirdīs un mājās būtu tempļa gars. Kaut mēs sekotu mūsu Kungam un Glābējam, Jēzum Kristus, kurš veica beidzamo upuri par mums, lai mums varētu būt mūžīgā dzīve un paaugstināšana mūsu Debesu Tēva valstībā. To es sirsnīgi lūdzu mūsu Glābēja, Kunga Jēzus Kristus, Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. Džozefs F. Smits, Conference Report, 1902. g. okt, 3. lpp.
2. Skat. Vilsons Felipe Santjago un Linda Ričija Arčibalda, „From Amazon Basin to Temple,” *Church News*, 1993. g. 13. marts, 6. lpp.
3. Skat. C. Džejs Larsons, „Temple Moments: Impossible Desire,” *Church News*, 1996. g. 16. marts, 16. lpp.
4. Skat. Hibers C. Kimbals, Orsons F. Vitnejs, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67. lpp.
5. Skat. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 247. lpp.
6. Skat. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edvards L. Kimbals (1982), 301. lpp.
7. Skat. Dženisa Kepa Perija, „I Love to See the Temple,” *Children's Songbook*, 95. lpp.